

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Zoji Dvořákové a Mgr. Zdeňka Lehovce v právní věci

žalobce: **Střední škola mediální grafiky a tisku, s.r.o.**, IČ: 25687344,
se sídlem Beranových 140, 199 00 Praha 9
zastoupen advokátem JUDr. Janem Kubálkem, sídlem Rybářská 225,
373 82 Boršov nad Vltavou

proti
žalované: **Lucie J.**, narozena xxx
bytem xxx, xxx

o zaplacení 61 000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 15. srpna 2019, čj. 10 C 195/2019 – 23,

takto:

- I.** Usnesení soudu prvního stupně **se** v napadeném výroku II. o nákladech řízení **potvrzuje.**
- II.** Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 2 758,80 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám advokáta JUDr. Jana Kubálka.

Odůvodnění:

1. Usnesením označeným v záhlaví soud prvního stupně výrokiem I. zastavil řízení dle § 96 odst. 1 a 2 o.s.ř., výrokiem II. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 21 635,60 Kč do tří dnů od právní moci usnesení a výrokiem III. rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 050 Kč žalobci. Výrok o nákladech řízení mezi účastníky byl odůvodněn ust. § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. s tím, že procesní zavinění lpí na žalované, jež splnila vymáhaný dluh až po podání žaloby. Výrok o vrácení části soudního poplatku byl zdůvodněn ust. § 10 odst. 1 věta první zák.č. 549/1991 Sb.
2. Proti výroku o nákladech řízení podala žalovaná včasné odvolání, v němž uvedla, že nesporně, že žalovanou částku uhradila až po podání žaloby, namítla nicméně, že žaloba byla podle jejího názoru podána předčasně, neboť výzva k zaplacení byla žalované doručena až 4.7.2019, a ona tedy dodržela lhůtu k plnění, jež byla stanovena jako sedmidenní od doručení. Žalobcem stanovená lhůta vypršela podle jejího názoru až 11.7.2019, žaloba však byla podána před tímto datem. Vyjádřila přesvědčení, že za této situace by bylo spravedlivé, aby si každá ze stran nesla náklady vynaložené v řízení ze svých prostředků, a navrhla odvolacímu soudu, aby změnil napadený nákladový výrok tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
3. Žalobce se k odvolání písemně vyjádřil prostřednictvím svého právního zástupce a uvedl, že jednal zcela v souladu s ust. § 142a odst. 1 o.s.ř. a vyzval žalovanou k plnění v dostatečné lhůtě před podáním žaloby. Poukázal na odbornou literaturu a na tam prezentovaný fakt, že pro předpoklad doručení zásilky je třeba, aby se tato dostala do dispoziční sféry adresáta,

a ten měl tedy reálnou možnost se s jejím obsahem seznámit. Konstatoval, že zásilku s předžalobní výzvou zaslal žalované dne 19.6.2019 a do dispozice žalované se dostala 20.6.2019. Žalované tedy byla zjevně poskytnuta zákonem předpokládaná lhůta k plnění – žaloba byla podána až 28.6.2019. Proto navrhl, aby bylo usnesení soudu prvního stupně v napadené nákladovém výroku potvrzeno.

4. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud napadený nákladový výrok usnesení, aniž k projednání věci nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. e/ o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované nelze shledat opodstatněným.
5. Dle ust. § 146 odst. 2 o.s.ř. jestliže některý z účastníků zavinil, že řízení muselo být zastaveno, je povinen hradit jeho náklady. Byl-li však pro chování žalovaného (jiného účastníka řízení) vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný (jiný účastník řízení).
6. Ze shora citovaného ustanovení § 146 odst. 2 o.s.ř. vyplývá, že v případě, že nedojde k meritornímu rozhodnutí o věci a řízení končí usnesením o zastavení řízení, je třeba při řešení otázky nákladů řízení a jejich náhrady vycházet striktně z procesního zavinění účastníků. Za takové situace nelze řešit ani otázku, zda žaloba byla či nebyla opodstatněná, případně do jaké míry. Jediným rozhodujícím hlediskem je tak skutečnost, na straně kterého z účastníků spočívá procesní zavinění za zastavení řízení. V daném případě byla žaloba vzata zpět poté, kdy žalovaná po podání žaloby uhradila částku, jež proti ní byla v tomto řízení uplatňována, a na základě této její aktivity došlo ke zpětvzetí žaloby. Soud prvního stupně tedy postupoval správně, pokud ve smyslu § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. uznal žalovanou povinnou uhradit žalobci veškeré jím účelně vynaložené náklady, neboť důvodně podaná žaloba byla vzata zpět pro chování žalované. K aplikaci ust. § 142a odst. 1 o.s.ř. je nutno poznamenat, že se vztahuje především na situaci, kdy dojde k meritornímu rozhodnutí sporu, a kdy je žalobě vyhověno. Nicméně subsidiárně je jistě možno toto ustanovení aplikovat i v případě, že dojde k zastavení řízení poté, kdy je žalovaná částka dobrovolně splněna. Vzhledem ke konkrétním okolnostem, jež v této věci vyšly najevo, je třeba konstatovat, že žalobce podmínkám ust. § 142a odst. 1 o.s.ř. dostál. Jak je patrné z relace pošty – detailních informací o doručování předmětné zásilky obsahující výzvu k plnění, zásilku podal žalobce k přepravě poště dne 19.6.2019. Dne 20.6.2019 byl učiněn poštou pokus o doručení, žalovaná však nebyla zastižena a zásilka jí byla uložena na její doručovací poště. Žalovaná si zásilku vyzvedla až 4.7.2019. Jak správně poznamenal žalovaný, pro předpoklad doručení zásilky obsahující výzvu není podstatné, kdy si adresát zásilku skutečně vyzvedne, nýbrž to, kdy se zásilka dostala do dispoziční sféry adresáta, a kdy měl tedy tento reálnou možnost se seznámit s jejím obsahem. Skutečnost, že žalovaná ponechala ležet zásilku v úložně až po posledního dne úložní doby, nemůže jít k tíži odesílatele (žalobce) a ten ji nemůže ani předpokládat. Jestliže tedy žalovaná měla reálnou možnost se seznámit se zásilkou v den, kdy se tato dostala do její dispoziční sféry, tj. 20.6.2019, sedmidenní lhůta k plnění uplynula dne 27.6.2019 a nebylo-li do této doby žalobci splněno (je nesporné, že se tak nestalo), měl žalobce právo podat žalobu již dne 28.6.2019 bez toho, aniž by mu případně hrozilo nepřiznání náhrady nákladů řízení dle § 142a odst. 1 o.s.ř. V této souvislosti nelze nezmínit ani to, že dluh žalované, jenž byl učiněn předmětem žaloby, byl splatný již v roce 2016, resp. k 1.1. 2017. Žalovaná tedy měla svrchovaně prostoru k tomu, aby během dvou a půl let uplynulých mezi vznikem dluhu (nedoplatkem školného) a podáním žaloby svému závazku dobrovolně dostála.
7. Soud prvního stupně správně a v souladu s ust. § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. a § 142a odst. 1 o.s.ř. uznal žalovanou povinnou k náhradě nákladů řízení a vzhledem k tomu, že náhradu nákladů i správně vyčíslil, odvolací soud jeho rozhodnutí v napadeném nákladovém výroku dle § 219 o.s.ř. potvrdil.

8. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná byla se svým odvoláním proti výroku o nákladech řízení neúspěšná, a je proto na ní, aby žalobci (procesně úspěšnému i v této fázi řízení) nahradila jím účelně vynaložené náklady. Těmi jsou odměna za jeden úkon právní služby (vyjádření k odvolání) z pcta náhrady nákladů řízení, o niž v odvolacím řízení šlo, tj. z částky 21 635, 60 Kč ve výši 1 980 Kč, jedna náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč a částka odpovídající 21 % dani z přidané hodnoty. Náhrada nákladů řízení je stejně jako za řízení před soudem prvního stupně splatná v běžné třídní pariční lhůtě k rukám právního zástupce žalobce (§160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

Praha 29. října 2019

JUDr. Irena Nosková v. r.
předsedkyně senátu